

до такого висновку дійшли економічні експерти на Всесвітньому економічному форумі у Давосі, де обговорювалась криза в Україні [5].

➤ основними економічними причинами створення мегарегуляторів є наявність фінансових конгломератів (багатофункціональних фірм), діяльність яких потребує багатьох узгоджень між різними державними органами. Саме для подолання цієї проблеми створюється мегарегулятор, який будуватиметься за секторальним принципом – банки, цінні папери, страхування.

Імовірно, в найближчій перспективі, в Україні будуть поєднуватися функціональний та інституційний принцип державного регулювання фондового ринку. В цих умовах необхідним є розвиток різних форм взаємодії між фінансовими регуляторами, які б забезпечили цілісність та ефективність регулювання фондового ринку. Подібна взаємодія може забезпечуватися у таких формах:

➤ створення спільних органів регуляторів (колегії, міжвідомчі комісії, робочі групи, експертні ради);

➤ взаємне узгодження дій та політики, врахування взаємних інтересів регуляторів;

➤ спільна розробка концептуальних підходів щодо створення моделі ринку, програми його розвитку, запобігання створенню паралельних структур фондового ринку;

➤ узгодження процедури обміну інформацією з метою запобігання ризикам, інсайдерству, завчасне інформування про нові підходи до регулювання;

➤ спільне регулювання фінансових конгломератів, з визначенням основного регулятора, організація спільних процедур розробки норм та правил їх діяльності.

Список використаних джерел

1. Гайдай Т.В. Інституційно-еволюційний підхід у дослідженні інверсійного типу системної трансформації [Текст] // Т.В.Гайдай // Научные труды ДонНТУ. Серия: экономическая. – Вып.37-1. – с.87.

2. Лансков П.М. Совершенствование механизма регулирования финансового рынка: [государством] [Текст] // П.М.Лансков// Финанси и кредит. – 2005 г. – №36. – с. 27-34.

3. Калач Г.М. Сучасні тенденції фінансової політики у сфері фондового ринку. [Текст] // Г.М.Калач // Актуальні проблеми економіки. Науковий економічний журнал. – 2009. – №6 (96). – с. 222.

4. Калач Г.М. Напрями удосконалення інституційної інфраструктури фондового ринку. [Текст] // Г.М.Калач // Науковий вісник Національної академії Державної податкової служби України (економіка, право). – 2007 – №1 (36). – с.63.

5. Суслів В. Хто відповідь перед вкладниками? [Текст] // В.Суслів // Урядовий кур'єр. – 19 лютого 2010. – № 32.

Стаття надійшла до редакції 11.03.13

Г. Калач, канд. екон. наук, доц.
Націон. ун-т ГНС України, Ірпень

ПРОТИВОРЕЧІЯ ФОРМИРОВАНИЯ МОДЕЛИ ФУНКЦИОНАЛЬНО-ЦЕЛЕВОГО РЕГУЛИРОВАНИЯ ФОНДОВОГО РЫНКА УКРАИНЫ

Исследованы особенности инверсионного типа формирования фондового рынка и его противоречия, обоснована необходимость перехода к функционально-целевому регулированию фондового рынка, предложены пути оптимизации институциональной системы путем интеграции функций регулирующих органов.

Ключевые слова: фондовый рынок, функционально-целевое регулирование, институциональная система фондового рынка.

A. Kalach, PhD, Associate Professor
National State Tax Service University of Ukraine, Irpin

THE CONTRADICTIONS OF THE FORMATION OF FUNCTIONAL AND TARGET REGULATION OF THE STOCK MARKET OF UKRAINE

The characteristics of formation of the inversion type of the stock market and its contradictions were investigated, the necessity of transition to a functional-target regulation of the stock market was proved the ways of optimization of the institutional system by integrating the functions of regulatory authorities were proposed.

Keywords: the stock market, a functional-target regulation, the institutional system of the stock market.

УДК 336.02: 330.341.11

О. Катигрובה, канд. екон. наук, асист.
КНУ імені Тараса Шевченка, Київ

СИСТЕМА ФІНАНСОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ УКРАЇНИ

У статті визначено сутність системи фінансового забезпечення, її структуру та інструменти, проаналізовано особливості формування в Україні та розроблено рекомендації щодо його подальшого розвитку.

Ключові слова: фінансове забезпечення, фінансові інструменти, інвестиції, інноваційний розвиток, інновації, державна політика.

Постановка проблеми. В сучасних умовах зростання взаємної залежності країн інноваційний розвиток став запорукою загального прогресу, а також фактором формування та нарощування конкурентної сили, забезпечення добробуту населення. Це відбувається шляхом поширення базових та адаптивних інновацій в економічній системі та їх реалізації за принципом різношвидкісного руху. Стратегічними факторами успіху України в економічному змаганні за входження на світові ринки стають інноваційні зрушення.

Інноваційний шлях розвитку означає, що практично кожний цикл відтворення і кожна одиниця інвестицій повинні бути носіями нововведень, що поліпшують або змінюють технології виробництва з метою вищої кінцевої (економічної і соціальної) результативності. Залучення інвестицій, органічно поєднаних з національними

ресурсами та зусиллями, дозволяє генерувати за принципом ланцюгової реакції високий інтегральний ефект на основі застосування сучасних технологій.

Фінансування інноваційної сфери підтримує процес розвитку технологій та отримання доступу до ринків, починаючи з моменту здійснення інвестицій у виробничі ресурси та закінчуючи моментом надходження фінансів від продажу продукції [1, с. 260]. Однією із особливостей формування сучасної національної інноваційної системи є розробка і реалізація механізмів встановлення партнерських та кооперативних відносин між державою і бізнесом, серед яких провідну роль відіграє система фінансового забезпечення інноваційного розвитку.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дослідженню проблем розвитку інноваційної сфери, її фінансування, відтворення та ефективності використання ін-

вестиційних ресурсів в інноваційному процесі присвячено праці вітчизняних та зарубіжних економістів і учених, таких як Геєць В. М., Ігнатюк А. І., Кваснюк Б. Є., Мешко Н. П., Осецький В. Л., Федулова Л. І. та інших науковців.

Мета роботи полягає у визначенні сутності системи фінансового забезпечення, її складових елементів, аналізі сучасного стану в Україні та розробці рекомендацій щодо подальшого розвитку.

Виклад основного матеріалу дослідження. Система фінансового забезпечення інноваційного розвитку – економічні відносини з приводу фінансування інноваційної сфери шляхом відтворення Бюджету розвитку, створення міжрегіональних інноваційних фондів, мережі венчурних підприємств, розвитку інноваційного кредиту і страхування та інших заходів реалізації інноваційних проектів. Якісна взаємодія всіх складових елементів системи фінансового забезпечення передбачає наявність ефективної інноваційної інфраструктури, важливим елементом якої є інституційно-фінансова складова.

Інституційно-фінансова підсистема інноваційної інфраструктури охоплює механізми фінансування центрів розробок і аналітичних центрів, науково-дослідних інститутів, територіальні і галузеві органи управління, холдингові фінансово-промислові групи, приватних осіб, які беруть участь у відтворювальному процесі і формуванні кінцевого суспільного продукту. До її складу також належить сукупність державних інституцій, фінансових інститутів банківського і небанківського секторів, а саме інноваційних фондів і банків, венчурних фондів, бюджетних та позабюджетних кредитних організацій, промислово-фінансових груп, лізингових центрів і страхових компаній. Продуктом діяльності названих структур є розрахунки, інтелектуальні розробки, цільові програми розвитку, що передбачають залучення фінансового капіталу та його розподіл між пріоритетними сферами господарства у межах державної фінансової політики.

Суб'єктами державної політики щодо залучення фінансового капіталу є Національне агентство України з реконструкції та розвитку; Українська державна кредитно-інвестиційна компанія; Палата незалежних експертів з питань іноземних інвестицій; Координаційна рада з питань інвестиційно-клірингового співробітництва; Валютно-кредитна рада Кабінету Міністрів та Державний інвестиційно-кліринговий комітет. Основні завдання даних інститутів визначимо як формування державної політики при взаємодії з міжнародними фінансовими організаціями та закладами з метою залучення кредитів, грантів, іноземних інвестицій тощо; контроль за використанням наданих коштів; запобігання конфліктам між інвесторами та органами виконавчої влади; надання гарантій при залученні кредитів та ін.

Інвесторами при опосередкованому фінансуванні є інституційні інвестори. У широкому розумінні інституційні інвестори – будь-які фінансові посередники. У вузькому – пенсійні фонди, страхові компанії, інвестиційні фонди. Основне завдання інституційних інвесторів – акумулювати кошти, а потім через інструменти ринку цінних паперів розмістити їх у довгострокові інвестиційні проекти.

Основними функціями перелічених інститутів є забезпечення розширеного фінансування інноваційного процесу і підвищення ефективності використання ресурсів, тобто реалізація високорентабельних проектів, консалтингова підтримка, пряме і часткове фінансування, кредитування та інвестування.

Серед особливих інституціональних фінансових інструментів взаємодії складових елементів інноваційної інфраструктури нами виокремлено:

➤ державний грант – фінансова форма підтримки наукових досліджень і розробок, що забезпечує нормальні

умови наукової творчості та вимагає формування певних критеріїв (зокрема, вимоги до оцінки підсумків роботи);

➤ державний контракт на виконання досліджень і розробок використовується, коли отримані результати є сферою інтересів не тільки фірми-розробника, але і держави;

➤ кооперативні угоди типу CRADO і CRAFT. CRADO (Cooperative Research and Development Agreement) – Кооперативна угода про дослідження та розробки – була введена в США як інструмент підтримки кооперативних процесів між приватними і державними секторами, що не вимагав жорстко визначеного в часі заданого та миттєвого корисного результату, проте в ньому державі належало право контролю ходу робіт, чіткого розподілення права і внеску учасників угоди в ресурсне забезпечення; визначення принципів розподілу інтелектуальної власності. CRAFT (Cooperative Research Action for Technology) – кооперативна угода в контексті рамкових програм Європейського Союзу;

➤ фонд державного венчурного фінансування має за мету фінансову підтримку високотехнологічних фірм на початковому етапі досліджень;

➤ організації спін-офф – стартові компанії для здійснення трансферу технологій, що, як правило, створюються в межах університетів і бувають двох категорій: пасивні – дочірні утворення з метою передачі ліцензій; активні – більш складна форма, що утворюється фактично в процесі "вирощування" нової технологічної фірми. Такі компанії повинні мати захищений законом абсолютний контроль над інтелектуальною власністю, на якій започатковується їх бізнес;

➤ бізнес-янголі – термін, що характеризує багатих людей, якікладають свої кошти в ранні стадії розвитку технологій. Проте це не меценатство, а вигідне вкладання капіталів і бажання безпосередньої участі в управлінні проектом [2].

Віддача науково-технічного потенціалу перебуває в чіткій кореляції із часткою валового внутрішнього продукту, що направляється на наукові дослідження. Світовий досвід показує, що при значенні цього показника менше 0,4 % наука може виконувати тільки соціально-культурну функцію в державі. Тільки при збільшенні питомої ваги витрат на науку більше 0,9 % ВВП можна розраховувати на помітний вплив науки на розвиток економіки, тобто при цьому рівні включається економічна функція науково-технічного потенціалу [3, с. 72].

Серед основних інституційних джерел фінансування інноваційної діяльності в промисловості України виділимо власні кошти й кошти інвесторів, частки яких у 2010 р. склали 59,4 % (4775,2 млн. грн.) і 30,0 % (2411,4 млн. грн.) відповідно, та державні бюджетні кошти, питома вага яких – 1,0 % (87 млн. грн.).

Доцільно відмітити нестабільну динаміку інвестицій в основний капітал. У 2010 р. їх обсяг склав 150667 млн. грн., що в 4 рази більше, ніж у 2002 р. Проте, оскільки у фінансуванні інвестицій найбільша питома вага належить саме коштам підприємств (близько 60 %), то з метою поживлення інвестиційної активності інноваційних підприємств виникає потреба у зростанні доходів підприємств, за рахунок яких можливо було б збільшити витрати на інновації, або у зростанні державної участі в фінансуванні ризикових робіт [4].

Механізм фінансування інноваційної сфери є важливим чинником структурування секторів науки. Існує тісний зв'язок фінансової залежності установ певного сектору від джерел фінансування та її відомого підпорядкування. Чим більший обсяг державних коштів одержує структура, тим більше державні інститути зацікавлені у обмеженні його розміну, мають важіль впливу

на установу та бажають управляти її діяльністю. Співвідношення обсягів коштів з різних джерел, серед яких основними є державний та місцеві бюджети, кошти вітчизняних та іноземних інвесторів, власні кошти організацій, визначає адміністративний статус установи та її ринкову поведінку.

В цілому в період за десять років спостерігаємо збільшення фінансування за всіма джерелами у декілька разів, що свідчить про підвищення уваги до наукових і науково-технічних робіт в Україні, проте здійснення такого фінансування вимагає більшої участі держави у підтримці інноваційного розвитку у податковій, кредитній, інституціональній та інших сферах.

Досвід показує, що найбільш ефективною формою організації інноваційного процесу є венчурне інвестування. Венчурні фонди – самостійні фінансові інститути, утворені на основі великих компаній з метою здійснення проектів з дослідження та комерціалізації результатів в галузі наукоємних та високотехнологічних розробок, що передбачають вкладення засобів у малі та середні підприємства з підвищеним ризиком неповернення інвестицій.

Венчурні фірми фінансують в усьому світі не більше 5 тисяч фірм на рік. Залучення венчурного капіталу можливе тільки у випадку, якщо характеристики пропонованого бізнесу мають потенціал, здатний через 5-7 років забезпечити щорічну реалізацію в обсязі 50 млн. долл. та щорічні темпи зростання доходу 40-60% [5, с. 237-240].

Оскільки власних коштів з метою фінансування інновацій може бути недостатньо, то з'являється необхідність одержання необхідних фінансових ресурсів ззовні. Одним із механізмів одержання цих коштів є кредити [6, с. 132]. Одним із інститутів, спрямованих на пошук фінансування інноваційного процесу, є інноваційний банк – різновид комерційного банку, що виконує функцію довгострокового фінансування та кредитування венчурного капіталу, впровадження винаходів та нововведень, спрямованих на підвищення технічного рівня виробництва, а також випуску нових високоефективних видів продукції. На відміну від інноваційного банку, джерелом фінансування наукових розробок інноваційного фонду є спонсорські внески, які розподіляються між учасниками інноваційного проекту на конкурсній (тендерній) основі.

Проте, з нашого погляду, банківський сектор сьогодні спроможний вирішити проблеми інноваційного розвитку лише для окремих промислових підприємств чи інноваційних проектів. Через неналежне опрацювання проектів, недостатнє обґрунтування їх реальності та економічної ефективності, невиконання вимог щодо оформлення необхідної документації є проблемами щодо кількості проектів, привабливих для інноваційних вкладів. Складність фінансування довгострокових інвестицій обумовлена недосконалістю інституціональної системи, обмеженістю власних ресурсів комерційних банків, недостатнім обсягом строкових депозитів у комерційних банках, наявністю істотних кредитних ризиків.

Зниження ступеню ризику інвестицій у інноваційний капітал досягається, головним чином, через страхування. Суттєвою проблемою в державі лишається слабкий розвиток інституцій страхування інновацій та недосконалість процедури страхування ризикових підприємств. У сучасних умовах в Україні страхові компанії, як правило, неохоче страхують вкладення в інноваційну діяльність, оскільки інвестиційні ризики призводять до часткової або повної втрати інвестицій, недоодержання (неодержання) запланованого прибутку від зроблених інвестицій та до додаткових витрат при реалізації застрахованої інвестиційної діяльності.

Вважаємо, що економічне зростання на основі інновацій вимагає від фінансово-банківського сектору адекватного наповнення економіки фінансовими ресурсами, тобто ефективного фінансового забезпечення. За даних умов особливого значення набуває запровадження кредитування пріоритетних інноваційно-інвестиційних проектів через фінансові установи реконструкції та розвитку, підвищення капіталізації кредитно-фінансових інституцій, застосування та вдосконалення механізмів рефінансування й часткової компенсації ставки відсотку за кредитами комерційних банків, створення умов для розвитку небанківських фінансових установ, інституцій спільного інвестування, широкого використання іпотеки та лізингу.

Розумне, зважене посилення ролі держави при проведенні інноваційної політики передбачає важливість та актуальність формування бюджету розвитку для України; державні гарантії та страхування інвестицій, які скорочують інноваційні ризики; обґрунтовану підтримку вітчизняних виробників; проведення збалансованої зовнішньоекономічної політики, яка повинна бути пов'язана з програмами технічного переозброєння вітчизняних виробництв.

Логічно, що запропоновані вище заходи потребують посилення фінансування науки і науково-технічних розробок та освоєння їх результатів у виробництві. Безпосереднє державне інвестування в певні галузі економіки дозволить створити сприятливий клімат для активізації вкладень приватних інвесторів, тобто, з одного боку, держава є ініціатором і учасником інвестиційного процесу, а з іншого – через економіко-правове регулювання вона враховує і забезпечує інтереси приватних інвесторів [7, с. 180].

Для формування стабільного інноваційного зростання важливо розробити систему заходів державної фінансової політики щодо посилення фінансового забезпечення шляхом активізації та ефективного регулювання іноземних інвестицій в Україні. Традиція інвестувати не у стратегічно важливі для національної економіки галузі, а в найбільш рентабельні, що призводить до витіснення вітчизняних інвестицій, поступово вичерпує себе. Тому в умовах переходу до постіндустріального розвитку особливістю інституціоналізації інноваційної сфери є спрямування державного регулювання на нагромадження національного інвестиційного потенціалу.

На думку автора, пошук іноземного інвестування повинне відбуватися як наслідок реального економічного зростання в державі, а не виступати як його чинник. Надходження прямих іноземних інвестицій повинні бути чітко обумовлені інтересами перебудови держави на засадах розвитку третинного і четвертинного секторів. Загальноновизнаною нині є важливість збільшення внутрішніх нагромаджень та заощаджень за рахунок залучення коштів населення для інвестування у розвиток галузей із швидким оборотом капіталу.

Основне призначення державного бюджету полягає у "формуванні централізованого фонду фінансових ресурсів держави та його використанні на задоволення найважливіших на даному етапі розвитку потреб суспільного відтворення" [8, с. 21]. Пріоритети прямого державного фінансування надаються, як правило, тим напрямкам, які не можуть бути профінансовані приватним сектором, оскільки великомасштабні науково-технічні проекти загальнодержавного значення вимагають великих витрат при наявності високого рівня ризику та невизначеності. В більшості ж випадків держава у більшою мірою стимулює приватні інвестиції. Логічно є думка, що в постіндустріальних країнах відмічається значне пошукання діяльності з підтримки наукоємного виробництва шляхом непрямих методів стимулювання замість прямого фінансування.

Найбільш розповсюдженою формою непрямого фінансування є використання податкових пільг, які сприяють проведенню НДДКР і здійсненню інноваційної діяльності:

- податкове стимулювання розвитку інформаційних технологій та сучасних телекомунікаційних засобів;
- пільгове оподаткування інноваційних підприємств на початкових стадіях освоєння ними нових технологій і організації випуску нової продукції;
- вивільнення від оподаткування прибутку, отриманого підприємством-патентовласником від використання винаходу (корисної моделі, промислового зразка) на строк окупності витрат на придбання ним патенту (ліцензії), але не більше ніж на 5 років;
- виключення з оподаткованої бази всієї суми витрат організації і підприємств статей витрат на наукові дослідження і дослідно-конструкторські розробки, які безпосередньо пов'язані зі створенням і виробництвом нової конкурентоздатної продукції, або спрямовані на освоєння високих технологій;
- зменшення оподаткованої бази всієї суми витрат через амортизаційні відрахування витрат на створення (придбання) основних засобів і модернізацію устаткування, які використовуються для виробництва і реалізації інноваційної продукції;
- повне звільнення від оподаткування частини прибутку, яка спрямовується на технологічний розвиток та модернізацію обладнання (за умов повного використання на ці цілі амортизаційних коштів);
- звільнення від оподаткування доходів і прибутку інноваційних підприємств, які експортують не менше 50 % товарів, виготовлених з використанням інтелектуальної власності і ноу-хау, на період повернення інвестицій;
- з метою стимулювання організації спільного виробництва звільнення на певний період від усіх видів податків (з наступним 50 % оподаткуванням) за умови випуску інноваційним підприємством імпортозамінної продукції та реалізації її всередині України.

В основі таких відносин має бути переорієнтація політики державних інституцій з фінансової донорської підтримки окремих підприємств і галузей виробництва на створення привабливих умов і середовища для інвестування інноваційної діяльності та розповсюдження інновацій у всіх секторах вітчизняної економіки. Зміст основних принципів встановлення державою обсягів капіталовкладень у розвиток інституцій продукування наукових знань та інновацій визначимо як:

- випереджаюче нарощування обсягів витрат у дану сферу порівняно з державними витратами на розвиток економіки в цілому;

- збалансування обсягів бюджетних витрат на науку, освіту та виробництво на раціональному для інноваційних моделей економіки рівні (1 : 3,5 : 5) [9, с. 373];

- забезпечення відносно вищого ступеню фінансування пріоритетних напрямів науки та інновацій, збалансованості обсягів витрат на фундаментальні, прикладні дослідження і розробки на рівні співвідношень 15% : 25% : 60%;
- стимулювання розвитку вітчизняних наукових шкіл, наукових установ, які мають статус національного надбання;
- забезпечення рівноправної участі України в загальноєвропейських науково-технічних програмах.

Висновки. Таким чином, необхідність становлення інноваційної моделі розвитку, складність впровадження нововведень у економічне життя суспільства зумовлюють необхідність формування системи фінансового забезпечення. Даний процес в Україні є нерівномірним, стикається з великою кількістю інституційних перешкод. Глибоких досліджень вимагає детальна розробка стратегії реалізації державної фінансової політики, спрямованої на поширення інноваційних засад господарювання, пошуки ефективних фінансових інструментів та методів, джерел фінансування інновацій з метою підвищення рівня конкурентоспроможності української економіки та вирішення найскладніших економічних проблем сучасності.

Список використаних джерел

1. Ігнатюк А.І. Галузеві ринки: теорія, практика, напрями регулювання: монографія / Ігнатюк А.І. – К.: ННЦ АІЕ, 2010. – 465 с.
2. Геєць В.М., Федулова Л.І., Бажал Ю.М., Рудченко О.Ю., Осецький В.Л. Національна інноваційна система: зарубіжний досвід, стан в Україні: аналітичні матеріали до Парламентських слухань / В.М.Геєць (ред.), Л.І.Федулова (ред.). – К.: ІЕП НАН України, 2007. – 184 с.
3. Маліцький Б.А. Перспективні напрями науково-технологічного та інноваційного розвитку України / Маліцький Б.А., Попович О.С., Соловйов В.П. – К.: Фенікс, 2006. – 208 с.
4. Статистична інформація Офіційного сайту Комітету статистики України. – Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua>
5. Шарко М.В. Концептуальные основы инновационного развития экономики Украины: теоретико-методологические аспекты / Шарко М.В. – Херсон: ХНТУ, 2005. – 394 с.
6. Мешко Н.П. Инновационный розвиток країн світової економіки в умовах глобалізації: монографія / Мешко Н.П. – Донецьк: Юго-Восток, 2008. – 348 с.
7. Осецький В.Л. Інвестиції та інновації: проблеми теорії і практики: монографія / Осецький В.Л. – К.: ІАЕ УААН, 2003. – 412 с.
8. Юрій С.І. Казначейська система: підручник / Юрій С.І., Стоян В.І., Даневич О.С. – 2-ге вид. змін. і доп. – Тернопіль: Карт-бланш, 2006. – 818 с.
9. Конкурентоспроможність національної економіки / [А.В. Бабак, С.Ф. Биконя, О.Ю. Болховітінова, Л.Ю. Волощенко, Т.В.Голікова]; Б.Є.Кваснюк (ред.). – К.: Фенікс, 2005. – 495 с.

Стаття надійшла до редакції 11.03.13

Катигрובה О., канд. экон. наук, ассист.
КНУ имени Тараса Шевченка, Киев

СИСТЕМА ФІНАНСОВОГО ОБЕСПЕЧЕННЯ ІННОВАЦІЙНОГО РАЗВИТИЯ УКРАИНЫ

В статье определено сущность системы финансового обеспечения, ее структуру и инструменты, проанализировано особенно формирующиеся в Украине и разработано рекомендации относительно ее дальнейшего развития.

Ключевые слова: финансовое обеспечение, финансовые инструменты, инвестиции, инновационное развитие, инновации, государственная политика.

Katygrobova O., PhD, assistant
Taras Shevchenko National University of Kyiv, Kyiv

THE SYSTEM OF FINANCIAL SUPPORT FOR INNOVATIVE DEVELOPMENT OF UKRAINE

The article explains the essence of financial providing system, its structure and instruments, analyzed the features of formation in Ukraine and developed recommendations for its further development.

Keywords: financial providing, financial instruments, investments, innovation development, innovation, public policy.